

Český fotbal hledá šéfa. Nesmíme padnout níž, tvrdí kandidát Fousek.

Favoritem fotbalových voleb rozhodně není. Pozici outsidera však odmítá. „Cítím se jako regulérní kandidát,“ říká Petr Fousek, špička mezi českými funkcionáři.

Pokud se za Fouska znovu postaví moravská část delegátů, můžou úterní volby skončit jako ty červnové, bez vítěze. Českou komoru má totiž pod palcem místopředseda asociace Roman Berbr, černokněžník a faktický vládce fotbalu.

Vy jste se s Berbrem během volebních příprav nepotkal?
Jednou, na pohřbu Rudolfa Bati.

Tím tedy nemůžete získat podporu nejsilnějšího hráče.

Já se především potřebuju každé ráno s čistým štítem podívat do zrcadla a vidět Petra Fouska. V mezinárodní diplomacii se pohybuju léta a vyjednávání je její součástí, ovšem jsou i některé otázky zásadního světonázoru, o kterých už ani diplomaté vyjednávat nemůžou.

Až tak?

Spousta lidí mi říká: Fotbal musí padnout do kolen ještě víc, aby se něco pohnulo. Ale já myslím, že na to by se čekat nemělo.

Většinou působíte jako klasický diplomat. Neměl byste přitvrdit?

Na diplomacii se najde prostor vždy, ale nebojte, taky umím přitvrdit.

Chápu to tak, že vy bojujete hlavně s Berbrem, nikoli s druhým kandidátem Martinem Malíkem?

Já Martina respektuju, lidsky i pracovně jsme si uměli vyjít vstříc, ale jeho podporuje Roman Berbr...

To byste si u Malíka naběhl. Sám říká: Nejsem Berbrův muž.

To bych nechal bez komentáře.

Pokud byste nevyhrál, dokázal byste s ním spolupracovat?

Nikdo zatím nebyl zvolen, takže nespekulujme.

Taky se vám zdá, že veřejnost je vůči volbám netečná?

Více než v červnu. Fotbal má u nás nejpočetnější členskou základnu. Spolu s hokejem je součástí národního kulturního dědictví a - ať chcete, nebo ne - také věci veřejnou. Od doby Bassovy Klapzubovy jedenáctky či komentátora Josefa Laufera. Fotbal by se měl rozebírat nejen u hřiště, ale taky v hospodách nebo v parlamentu. V pozitivním duchu, dodávám. Na druhou stranu, lidé vždy budou raději debatovat o výsledcích a hře samotné než o funkcionářských záležitostech.

Mimochodem, o čem pozitivním byste chtěl mluvit?

Fotbal musí reagovat na své přibližování či vzdalování se od společnosti. A to nemluvím jen o tom, že od dob Klapzubů a Lauferů přibylo sportovní i jiné zábavní konkurence.

Kdekdo vám poví, že fotbal je špína. Jak ten názor změnit?

Jen tvrdou, dlouholetou prací a činy. To nebude trvat chvíli. Některá opatření mám ve svém programu. Fotbal se někdy chová, jako že ve své velikosti přežije všechno. Ano, přežije, ale za jakou cenu? S jakými ztrátami? Lidé z krajů a okresů mi při každém setkání vyprávějí, že pro jejich kluby se shánějí prostředky stále hůř. Oni chodí prosit po firmách a slyší: Až si ve fotbale uděláte pořádek, zkuste to znovu.

I proto vesnický fotbal vymírá, leckde už ani žáci nejsou.

Spousta lidí si myslí, že nejhorší, co se českému fotbalu může stát, je neúspěch v kvalifikaci. Že se národní tým lopotí. Ale to, o čem mluvíme, má daleko zásadnější přesah než dvouletý kvalifikační cyklus. Fotbal má horu práce na generace dopředu. Musí bojovat o zájem dětí, musí vytvářet základny fanoušků.

Máte to vymyšlené?

Můj program bude mít svou platnost, ať u toho po volbách budu, nebo ne. Není to otázka jmen, nýbrž principu.

Zvažoval jste, jestli se do druhé bitvy pustit?

Pochopitelně. Fotbal by si měl svého předsedu vygenerovat, vychovat, nemůže to být Marťan spadlý z Měsíce. Ale také nevěřím na nějaké polobožské superpředsednictví, které někdy lidé očekávají.

Divíte se jim?

Nedivím, chtějí, aby za fotbal někdo bojoval, aby si to vzal zasvé. Ale žádný předseda osamoceně nic nedokáže, musíte si vybudovat tým a fotbal sám musí chtít. Jak já říkám: Musí se posunout zemská kůra.

Takže bojujete, i když hrozí další pat?

Scénáře vývoje valné hromady jsou v rukou delegátů obou komor valné hromady, nikoliv kandidátů.

Kvůli tomu, že se obě komory dlouhodobě nedokážou domluvit, začaly se o české bezvládní zajímat nejvyšší fotbalové orgány FIFA a UEFA.

Pamatujete, jak dlouho byla UEFA bez prezidenta, když musel skončit Platini? Deset měsíců trvalo, než se zvolil pan Čeferin. Voliči musí mít určitý čas a prostor, aby situaci strávili, předjednali, udělali si názor a zvolili to nejlepší řešení. Lhostejno, jestli je voličů 202 jako u nás, nebo pětapadesát jako v Evropě.

UEFA hrozí, že pokud se o předsedovi nerozhodne ani v úterý v Nymburku, bude trestat. Klidně tím, že české kluby nepustí do pohárů.

Nechci a ani nemohu mluvit za UEFA, ale současné vedení svazu by mělo lépe vysvětlit UEFA, že u nás procházíme určitou fází, na jejíž vyřešení potřebujeme nějaký čas.

Čas plyne, jenže Čechy a Morava se na jménu budoucího předsedy stále nepotkávají. A já tvrdím: Za sedmadvacet let existence komorového systému byl u nás v naprosto drtivé většině případů předseda zvolen, mnohdy aklamací.

Jaký klid by byl, kdyby fungoval jednokomorový systém.

Neřídme se domněnkami nebo pocity, ale jasnými fakty. Jakákoli změna stanov musí být schválena v obou komorách.

Prosazoval byste totéž jako kandidát početnější české strany?

Jistě. Já jsem český kandidát, kandiduju podle bydliště, které je v Praze, protože nejsem členem žádného klubu nebo okresního či krajského svazu. Moje podpora z Moravy i z Čech je založena na programu a na filozofii, nikoliv na regionalitě.

Na rovinu: abyste uspěl, potřebujete daleko větší podporu v české komoře, kterou ovládá Berbr. Jde s tím vůbec hnout?

Dělám fotbal spoustu let, spolupracoval jsem s pěti předsedy českého fotbalu, mým krédem je odbornost, zkušenost a profesionalita, což všichni znají. Já jsem demokrat a tvrdím, že demokracie neznámá slabost. Budoucí směr fotbalu však vybírat nemohu. Tu zodpovědnost nesou delegáti valné hromady.

